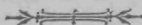

priganjati. Vstajal je prav zgodaj, da bi se mogel kaj več naučiti. Kadar so se njegovi tovariši igrali, sedel je pri svojih knjigah. Sploh so mu bile knjige najljubše spremstvo vse življenje. Skoro je ni storil poti, daljše ali krajše, da bi ne bil vzal s seboj kake knjige in je odprl ob vsakem prostem trenutku.

O njegovi pridnosti mu daje učitelj tako-le spričevalo: »Tri leta je bival med nami, in ves ta čas ni dal nobene prilike niti za kazen niti za grajo. Le njegovo ljubezen do dela je bilo treba brzdati (zadržavati); zakaj večkrat je prosil dovoljenja, naj bi smel skrajšati čas oddihljeja, da bi se učil. Pri mizi ga je bilo redko-kdaj videti brez knjige, katero je imel vedno odprto pred seboj. Sijajni vspehi njegovega učenja so mu bili obilno poplačilo za ves trud, ki ga je imel pri delu.«

* * *

Poglej obojni napis tega sestavka!

Stankova smrt.

V stanici tihotni ponočna luč bleda
Pred Materjo božjo gori,
A v pisani zibelki otrok počiva,
Skoz okence mesec svetí.

Kar nekaj na okence rahlo potrka:
„Oj Stanko, li spiš, li bediš?“
In v sobo priplove lep angelj, na prsih
Drži beli roki navskriž.

In k zibelki sede in reče prijazno:
„Jaz angelj, prijatelj sem tvoj,
Kakó-li, moj Stanko, imaš me li rad kaj,
Bi šel li v nebesa z menoj? . . .

Oh, kóliko angeljčkov — bratcev bi videl,
Nedolžnih in ljubih otrok,
Kako bi te Mamica božja ljubila,
Kako bi te rad imel Bog.

Na rami bi déli ti zlate peroti,
Kot ptiček bi letal lehak,
In kadar bi prosil ga, rad bi te nosil
Na sebi srebrni oblak . . .

No, Stanko, povej, bi li rad šel v nebesa,
 In rad-li odplaval z menoj?“
 „Oh, bi“, reče Stanko, in angelj nebeški
 Ga koj je v naročaj vzel svoj.

In letel je v sveto nebo, kjer ga lepi
 Že angeljčki čakali so . . .
 Ah, mamica, mamica pa so jokali
 Jokali in plakali so:

Zvečer se je mamici v sanjah prikazal
 Kot angeljček ljubek in zal,
 Na ramah imel je že lepe peroti,
 In mami smehljuje dejal:

„Ne jokaj za mano, ti mamica moja,
 Ker angeljček Stanko je tvoj,
 In saj bodeš kmalu, oj mamica, kmalu
 V nebésa prišla za menoj.“

Siluška.

Procesije ne bo!

(Spisal Svečán.)

Bilo je na Véliko soboto. Zvonovi so prišli iz Rima in peli so tako lepo, tako veličastno, da se je človeku srce topilo od blaženstva . . . Ceste so bile pometene; ob hišah so stali mlaji, nad vsakim ovinkom pa se je dvigal slavolok, okrašen s smrekovimi vejicami, pisanimi trakovi in zastavicami. Dve kapelici, namreč ona pod dvema visokima topoloma poleg Tomšičeve in ona nasproti Krištofove hiše, sta čudovito okrašeni — vse z zlatom, srebrom, cveticami, svečami in svečniki.

Ljudje so praznično oblečeni in hité v cerkev, da pridejo še o pravem času k molitvam in — procesiji. Dà, čemu bi pa bila vsa vas tako okrašena, čemu mlaji, zastave in slavoloki, ko bi ne bilo procesije? Čemu te praznične obleke, ti veseli obrazi? V cerkvi in pred cerkvijo je že vse črno ljudij, vsak čas se ima slovesnost pričeti. Šolarji so zbrani in čakajo le še znamenja, da se postavijo pred cerkvijo v vojaški red in se v parih pridružijo sprevodu, kadar zavihrajo zastave, zadoné pesmi in z nova in še lepše zapojó zvonovi.